

De la trimisul nostru special în neant

Dimitri Verhulst

An extract pp 102-119

Original title Onze verslaggever in de leegte
Publisher Pluim, 2020

Translation Dutch into Romanian
Translator Oana Marin

p 102-119

Luna asta mă duc la Los Angeles, fără vreun tovarăș de călătorie, și stau mult prea mult, dacă e să mă întreb, pentru ca acolo să fiu de îndată neînchipuit de singuratic și ca să muncesc un pic. În afară de o vizită la Getty Museum, cred că nu o să trec pe-acolo prin nimic înălțător. Când o să mănânc de unul singur la restaurant prin acele locuri, asta o să-mi aducă aminte de toate celelalte dăți când am mâncat de unul singur la restaurant. Din fericire, bucătăria americană e specializată în niște porcării care sunt la fel de gustoase, sau chiar mai gustoase când le consumi, dacă îți sunt aduse de un curier până în camera de hotel. Dacă tot sunt aici, o să mă duc să mă plimb pe Venice Beach, cu pantaloni lungi și într-o cămașă cu mânecă lungă. Mai excentric de atât nu o să vezi de la mine.

(...)

*

Draga mea dragă, Tutuțe,

Au și pe-aici hamburgeri, așa că mi-am zis: ia să-i încercăm! La Mary's, după colț. Din cauza unui jetlag (până la urmă, da, jetlag) a trebuit să trag de mine până acolo. Puiul de somn de după-amiază s-a întins din cale-afară și foamea îmi dădea târcoale mai ceva decât oboseala. Dar stomacul își poate cere drepturile destul de urât, așa că, totuși, plin de personalitate mi-am târșăit picioarele până la Mary's. Spre mirarea mea nu lucra nicio Mary la Mary's. Toți membrii personalului aveau o mustață tip Freddie Mercury și pantaloni scurți (nu știu ce era mai grav) și erau homo într-un fel care înlătura orice dubiu în această privință. Dintr-o pornire aventuroasă am comandat burgerul cu somon. Care era atât de uscat încât nu puteam decât să trag concluzia că somonul era un animal de uscat. Aveau Stella Artois de la butoi, turnată așa prost în pahar că îmi păru iarăși ceva exotic. Fir-ar ea de treabă, cine m-a pus să mă fac globe-trotter.

Mestecând la burgerul meu cu pește din deșert, îmi pică fisa că se desfășura un quiz în stabiliment. Măsuțele din jurul meu se populasera cu niște intelectuali corpulenți care reflectau intens la întrebări dificile, cum ar fi: Ce ziar a fost supranumit Bătrâna Doamnă? Trebuia să particip și eu. Pe deasupra eram singurul în da house care știa că Israel câștigase ultima ediție a festivalului Eurovision. O întrebare de bonus! Punctaj dublu!

Tentativa aia de hamburger m-a costat patruzeci de dolari și mi-era dor de nu mai puteam de Frituur Nancy din splendida piață Van Beveren.

Cu un bioritm care fusese luat drept sac de box, la ora cinci eram deja treaz. O oră foarte bună ca să mergi la jogging, potrivit localnicilor. Dar mai trebuie să fie și persoane care înoată împotriva curentului, nu-i așa, așa că am mai stat puțin să citesc. Printre altele și fragmentul ăsta grozav de care nu aș vrea să vă privez. "Viața unui om e scurtă și trebuie să scoatem ce e mai bun din ea. Vinul e întotdeauna bun, dar dacă șnițelul vienez e prost făcut, trebuie să i-l dai chelnerului peste față". Acum, că transcriu această frază, mă

întreb ce putea să fie așa bun la ea, dar, atunci când am citit-o, nu m-am putut opri din râs până când vecinii ajunseseră deja să-și clătească în apă cu săpun ținutele lor de sport pline de transpirație. Probabil îi doare în cot de cărți. În Los Angeles sunt mai multe mașini în circulație decât numărul de locuitori din Belgia, dar o librărie mai de Doamne-ajută încă n-am zărit. Una singură, în față, pe Sunset Blvd, iar pur și simplu de ușurare mi-am cumpărat de acolo opere alese de-ale lui Lorca, piesele de teatru "imposibil de pus în scenă".

Hollywood Blvd, nici nu trebuie să-ți zic, că ai fost și tu pe acolo, e o farsă. Are de-a face cu cinema-ul cam cât are o vacă de-a face cu baletul. Stând în față la Dolby Theatre mi-a pierit orice poftă să capăt vreun Oscar. Idioțenia asta mi-a zburat pe lângă urechi. Superman trecu și el din întâmplare pe acolo, împărțea bonuri de reducere la pizza. În ziua de azi toată lumea trebuie să facă multitasking.

Nici Walk of Fame nu face cine știe ce figură frumoasă prea mult timp. Pe porțiunea de trotuar cam pe unde a primit o stea Michael Jackson miroase a pipi și ființa umană din care cel mai probabil se scurge pișatul e întinsă pe jos, în niște pături zdrențăroase. Visul American. Drogații o iau razna în adăposturile din stațiile de autobuz, sacii de gunoi sunt goliți de către oameni înfomețați. Și în tot acest timp, pe lângă ei circulă mașinile sport de lux, strălucind de-ți luau ochii.

Ca să fii sigur că ai zilnic ce mânca, în L.A. e bine să fii un chihuahua.

(Azi mi-am adus din nou aminte că Olof Palme s-a făcut socialist de-abia după ce-a călătorit prin America. Și după, a căzut secerat sub gloanțe. Visul, cu V mare, vis trebuie să rămână.)

Și uite-așa, draga mea Tututje, și ziua de azi merge din nou să fie bifată de pe listă. În timp ce vecinul meu de deasupra dă dovadă în chip zgomotos că-i iubește cu patimă pe cei de la Rolling Stones, te pup până ajung să mă uit cruciș și să mi se facă și sete.

*

A fost o idee proastă să iau un sendviș Sunrise drept mic-dejun. Un croissant, umplut cu omletă, bacon prăjit, roșie și salată și drept garnitură următoarea porcărie: cartofi copti cu ketchup. Și toate astea udate cu o cafea cu lapte, "organică", care, dacă era să te iei după ce scria în meniu, era în mod cert mai sănătoasă decât orice alt lichid ce ieșise vreodată dintr-un uger.

După acest mic-dejun a trebuit să fug la toaletă. Acolo am petrecut așa de mult timp, încât am răsfoit în întregime voluminosul album foto *Photographs of a Vanishing America*, când la operațiunea de curățare a dosului mi s-a părut că se simte un mic hemoroid.

Înarmat cu atâtea calorii, am pornit apoi de-a lungul a tot felul de străzi cu nume care-ți aminteau de filme, constatând că Los Angeles seamănă cu o încrengătură de străzi pietruite din Belgia, chiar dacă sub un cer mai primăvărat. Santa Monica Blvd ducea înspre Eeklo, altfel nu se poate.

Hollywood e o mahala pentru bogați.

Am dat peste: Biserica lui Psyche, un studio de tatuaje vegan, un centru de tarot specializat în găsirea unui partener de viață, o clinică de dezintoxicare lângă un pub irlandez... Și când la supermarket am remarcat că rafturile cu kombucha erau mai mari și mai largi decât singurul raft pricâjit cu bere, am priceput că ajunsesem pe un tărâm sinistru. Din fericire am putut să mă pricopsesc cu o sticlă de vin roșu, un malbec, care, atunci când am plătit-o, stătea mândră pe banda de la casă, între produsele cosmetice atât ale clientului din față, cât și ale celui de după mine.

Mai mult ca sigur că aici lumea crede în nemurire.

*

Draga mea dragă, Tututje,

Deși cu o ușoară mahmureală, deși fără tine, mi-a făcut plăcere să mă trezesc azi-dimineață, aflând din mesajul tău că veterinarul a mai detectat oarece bucurie de a trăi în carcasa aia decrepită de câine, care trosnește din toate oasele. Injecția cea de pe urmă mai rămâne un pic la loc sigur, să înțeleg. Simt nevoia să le aduc la cunoștință vestea asta bună la toate potăile împopoțonate în rochițe și hăinuțe pentru căței de pe

strada mea, când se duc, în lesă, să-și facă nevoile sub câte un palmier. Gândul că săptămâna viitoare, când mă întorc, mă așteaptă un salut umed cu limba pe obraz, de la cuțu, mă binedispune.

Încă un motiv de bună-dispoziție: scenariul meu e pe gustul lumii. Am stat chiar acolo, în Chateau Marmont, cel plin de ostentație, în grădina în care John Belushi și-a luat ultimul cocktail de heroină și cocaină, poate pe același scaun, să fac pe domnul scenarist. O cupă de șampanie te costă aici 70 de dolari. Am rămas la vin roșu, dar o sticlă întreagă să fie, și pe loc, doar mă cunoști. De la care m-a luat după aia așa o sete, că, în drum spre casă, în primul **liquor store** infect am mai cumpărat o sticlă de vin, dar alb de data asta, drept compensație, și ca să pot să simt din nou că fac parte din proletariat. Cartofii prăjiți cu fulgi de trufe albe au fost, fără vrăjeală, cei mai buni, dar chiar cu multe lungimi olimpice în avans, cei mai buni cartofi prăjiți din toată viața mea, în care am mâncat tone de cartofi prăjiți. Un adevărat panasă la chipiul bucătăriei americane.

Între timp pătrund tot mai adânc în solitudinea din L.A., acea lume imaginară, unde oamenii, ca să uite cum stă treaba, dau dintr-o petrecere în alta. Așa era pe timpul Sylviei Kristel și al lui John Belushi. Așa e și în ziua de azi. River Phoenix care și-a dat duhul în pragul casei lui Johnny Depp, Philip Seymour Hoffman (deși el în New York)... Și o să-i mai urmeze și alții. Stând la taclale cu o actriță pe acest subiect, mi-am dat seama că și ei înseși îi este groaznic de frică să nu apuce pe aceeași cale, e la limită, însingurată în orașul ăsta, e conștientă de pericole și își cunoaște slăbiciunile.

Nu există staruri, sunt doar niște omuleți care dintr-odată ajung să ducă viața unor staruri. Dacă aș locui în Los Angeles, fără urmă de îndoială, aș trage pe nas toate liniile de marcaj rutier (ceea ce îmi și dă idei pentru o scenă).

O să merg azi cu bicicleta spre Malibu, dar îmi simt picioarele de parcă-s de beton, pentru că ieri am fost pe jos prin Beverly Hills, și nu mi-a scăpat niciun colțișor. Pe deasupra e prea închisă vremea azi, o atmosferă cenușie. Dacă tot văd Pacificul, atunci să fie din prima ca lumea, cu plaje pline de bikini. O plimbare pe la studiourile Paramount și-atât, mai mult nu scoți de la mine. Înconjurat frumușel de cutii de bere și de cărți, după cum mă știi, o să rămân pentru tot restul zilei în apartamentul meu micuț. E o pungă de chipsuri în casă, am tot ce îmi trebuie pentru o petrecere pe cinste, cu mine însumi. Și poate chiar o să deschid și televizorul o dată, și o să schimb de la o reclamă la alta. Omul se plictisește prea puțin în viață.

La tine a început weekendul. Distracție plăcută.

Te iubesc de n-am cuvinte ca să-ți spun cât.

*

Cei treizeci de dolari dați ca să închiriez o bicicletă au fost cea mai bună investiție făcută de când am venit aici. Treizeci de dolari, cam cât dai pe două pahare de vin. Bicicleta în chestiune avea plăcuțe de frână. Am auzit de multe ori pomenindu-se, dar nu mersesem niciodată așa ceva. Deci de-acum înainte, când mă întrebă cineva dacă am mers vreodată cu o bicicletă cu plăcuțe de frână, o să răspund, calm nevoie mare: "O, da, doar o singură dată. În America!"

E totuși vreo oră și jumătate de pedalat, din Hollywood până la Pacific, de-a lungul unor bulevarde agreabile de aglomerate. Pentru că e așa o nebunie să mergi cu bicicleta pe bulevardele astea, pe carosabil, potrivit persoanei de la centrul de închirieri în California este permis să mergi și pe trotuar cu ele, dar nu aș vrea să fiu un pământău, bunul simț îmi dictează altceva și am mers cu mare plăcere pe Route 66 chiar și în nebunia aia de trafic, o spun cu toată sinceritatea.

Pe deasupra trebuie menționat că aici șoferii sunt din cale-afară de politicoși. Opresc la timp, îți dau prioritate și te salută. Și din mașinile lor iese în tot acest timp niște hiphop superantrenant și plăcut. La fiecare semafor e o discotecă. Cu un zâmbet larg până la urechi, nefalsificat, am pedalat, scaldat de soare, înspre Santa Monica. Sfânta Monica, mă rog.

Și, dintr-o dată, uite cine era, cu golful de jur împrejur, la punctul terminus al atât de ridicatei în slăvi Route 66. Nu Monica, ci Oceanul Pacific! În viața mea n-am crezut că o să apuc să-l văd vreodată. Când eram copil săream deja în sus de bucurie dacă vedeam bazilica din Halle! Dar l-am văzut, oceanul, și arăta ud.

Parc de distracții pe plajă. O aglomerație de nu s-a mai pomenit. Numai oameni tineri și frumoși și fericiți. O existență făcută din vată de zahăr. Și toate astea pentru un popor care mâine, uite-așa bine, ar putea să fie în război cu jumătate din globul pământesc. Muzică peste tot. Da, sigur, și "California Love" a lui 2Pac, am acceptat cu brațele deschise kitsch-ul ăla, imediat și din toată inima. Și "What becomes of the brokenhearted" al lui Jimmy Ruffin se auzea de undeva din instalația de zgomot, ceea ce m-a făcut să mă topesc, și așa fi vrut să simt corpul lui Tutut lipit de al meu, pe un ring de dans (versurile cântecului nu se aplică în cazul nostru, dar totuși, ritmul este destul de senzual ca să ne inventăm singuri o cu totul altă poveste).

Bun, să trecem la Venice Beach. Hippies peste tot. Nu unii adevărați, bineînțeles, doar se făceau, dar purtau într-adevăr mărgele și scoici la gât, aveau tatuaje cu elfi și pitici pe gambe, fumau marihuana, aveau căciuli rasta pe cap, ca tricourile pentru ceainic, și trei stropi de patchouli la pășărică. Ici și colo dădeai peste cineva mai gras, o cântăreață cică, spera să fie descoperită și să pună mâna pe un contract cu o casă de discuri, și care răgea ca Barbara Streisand cu streptococi, ca și cum Barbara Streisand fără streptococi nu ar fi ceva destul de îngrozitor. Totul mi se pare grozav. Dacă te gândești că Marvin Gaye aici, prin zonă, a fost împușcat mortal de taică-său, care era preot, ai vrea desigur să-i tai corzile vocale acelei ființe, rădăcină pătrată din Barbara Streisand, cu un cuțit de stridii, de exemplu.

În momentele mele de cinism, de care nu duc lipsă în fiecare zi, apelez la West Coast Jazz. Ajută, pentru cinci minute.

Pista de biciclete dintre Venice și Malibu e un adevărat dar. La infrastructură chiar se pricep pe aici. Plaje colosale cu niște dotări pentru practicarea sportului cărora nu ai ce să le reproșezi. Una peste alta am mers cu bicicleta patru ore jumate, o adevărată fericire. Și nu m-a durut deloc spatele!

Și pentru că arunci banii pe fereastră dacă te duci la restaurant aici, în seara asta m-am mulțumit cu o pizza congelată care avea gust de pizza congelată, și o sticloanță de vin din struguri de la via lui Francis Ford Coppola. Ca să constat că mai degrabă servesc un vin mai bun ca mâncarea, decât invers.

Că la culturi viticole se pricepe Coppola ăla al naibii de bine.

*

Draga mea dragă, Tututje,

M-a uns la inimă să dau peste o librărie bună, cum sunt pe cale să mi se ia cam de tot ce e pe aici. Nu că așa fi cumpărat ceva de-acolo, dar numai gândul că așa fi putut pur și simplu să o fac era agreabil în sine. Am stat cu nasul mai ales în albume foto. Dacă îmi iese în cale vreun magazin de discuri, atunci declar deschis imediat sezonul de vânțatoare la viniluri de-ale lui Jonathan Richman. Pentru tine. Și ai dreptate, nu-s de găsit. Ceea ce e de mirare.

Peste tot în lume poți să te duci la irlandezi, dacă vrei să îți uzi gâtulejul. Ca niște colonialiști ne năpustim în barurile lor și dăm pe gât berile lor porter. Dar ce-mi păsa, pub-urile irlandeze au, de altfel, o atmosferă așa plăcută, de toată lumea trebuia să se uite mereu la televizor în ele, și era finala Champions League între Real Madrid și Liverpool, fir-ar să fie ea de viață, mai live de atât nu se putea. Să mă uit la așa ceva mi se părea o ocupație pe cinste pentru mine. O sâmbătă după-amiază pe Sunset Strip. În loc să mă holbez la dansatoare la bară în pielea goală. Cu o halbă de bere pe masă. Fain. Destul de repede mi-a fost clar că mă aflu în mijlocul unui grup de suporteri ai lui Liverpool. Îi recunoști după încăpățânarea cu care seamănă a muncitori de la fabrică. Unele femei purtau pe deasupra tricoul roșu al echipei lor de vis, deși corpul le trăda faptul că, din naștere, au servit zilnic la micul dejun, dintr-un patriotism desăvârșit, fasole roșie cu cârnați. Pentru mine era o enigmă cum de putuseră să-și îndese trunchiul în tricoul ăla. Probabil că n-or să mai iasă din el și în tricoul ăla or să fie înmormântate, spre marea lor satisfacție. Dar așa și trebuie, draga mea dragă, fotbalul este opiumul poporului. Toate lojile acelea VIP sunt contra naturii în acest joculeț.

Cunoștințele tale despre prepozițional sau prolativ sunt mai extinse decât cele despre sportul cu balonul rotund, totuși o să te rog să îți dai silința un pic acum...

Cam prin minutul cincizeci e tot zero la zero, e încă loc de speranță pentru toată lumea. Și țărăniții au dreptate câteodată, la fel ca vitezometrul stricat al unei mașini parcate. Portarul de la Liverpool, Loris Karius, care între timp probabil s-a aruncat sub niște roți de tren, îi dă mingea la firul ierbii unui coechipier, cam aiurea, la care un madrilen trebuie să-și întindă doar degetul mare de la picior și gata, e gol.

Păi stai să vezi, ce atmosferă de rahat se făcu dintr-odată în barul nostru. Ieși din nou totul la suprafață din englezii ăia: anii sub conducerea lui Margaret Thatcher, condițiile de lucru din mine, moartea prințesei Diana, independența Indiei... Chiar și invazia Vikingilor din 793 a fost rememorată la nivel colectiv.

Normal că un meci de fotbal durează nouăzeci de minute (hai că asta știi!) și e cu un motiv anume. Speranța. Și de-asta e un joc atât de iubit de către toți cei lipsiți de speranță. Și, cum altfel, Liverpool egalează nu cu mult timp după aceea, cu un gol despre care nu vreau să vorbesc pe larg.

Îl știi pe Zinedine Zidane? Probabil cel mai fain jucător de fotbal pe care l-am văzut vreodată, din păcate niciodată în realitate. Admirația mea față de rafinamentul acestui tip e atât de mare, că odată am vrut să-mi iau un câțel, doar ca să-i pun numele Zidane. Dacă trebuie, un pudel. Acum, Zidane, înlocuitorul lui Dumnezeu pe gazon, este antrenor la Real Madrid. Și există pentru a-l ține ca rezervă pe Gareth Bale. Să spunem că așa ceva e sub demnitatea lui Bale. Dar apoi, apoi îl trimite Zidane pe Bale să intre în joc. Un om care vrea mai mult ca niciodată să arate că fundul lui nu a fost făcut pentru banca de rezerve. Finala Champions League, în mă-sa pe gheață. În sfârșit, de prea mult timp nu e milionarul ăla pe gazon, că și înscrie un gol, din foarfecă, spectaculos, de s-a dus toată spuma din halbele de bere ale suporterilor englezi. De parcă a tras cu tunul la poartă. Cu o boltă, să crape castraveții și bananele de invidie. Un fel de Piet Mondrian al golurilor! În ciuda curburii.

Am sărit în picioare, n-ai cum să te abții. M-am pus pe urlat niște chestii, în dialectul din Aalst, de altfel. Poate mi-a ieșit pe gură și cuvântul "curvă", dar de bucurie, nu mai țin minte așa bine. Atâta frumusețe. Golul ăsta ar trebui să fie expus la Luvru.

Normal că toți bețivarii din pub cred că sunt un madrilen împutit, dar n-au decât, frumusețea trebuie ovaționată, întotdeauna, peste tot, chiar și pe Sunset Strip.

Nu cu mult timp după aceea mai greșește o dată portarul lui Liverpool (din nou un șut al lui Bale) și s-a decis soarta întâlnirii, paharele din jurul meu sunt pe cale să se umple de lacrimi.

Gata cu meciul, și nu pot să spun că mi-am făcut prieteni pe acolo.

În drum spre casă m-a apucat o criză de hernie. Am căutat-o cu lumânarea, la câți kilometri am făcut ieri. Cu gemete, de-a lungul bulevardelor. Fericit că am ajuns acasă și puteam să mă întind în pat. De atunci nimic n-am mai făcut, nu am mai putut să fac ceva.

Am început numărătoarea inversă la modul cel mai serios, draga mea. Mi-a ajuns. Cu tine ar trebui să fiu! A ținut oarecum de igienă să fiu un timp singur, să mă confrunt cu mine însumi mi-a făcut bine. Dar e cazul să se termine. Încă trei zile mari și late și pot să mă urc în avion. Los Angeles miroase dumnezeiesc a flori, ca niciun alt oraș, dar eu pe tine vreau să te adulmec. Pe noi vreau să ne adulmec.

*

Draga mea dragă, Tututje,

Cu puțin înainte de criza din 1929 a fost ridicat El Royale, un complex de apartamente gigant, extrem de luxos, cu destule etaje, ca să aibă de unde să sară speculanții la bursă. Clark Gable a locuit aici, printre alții. Și ca să râdem puțin de cât câștigă un scriitorăș flamand, și William Faulkner avea aici bârlogul lui. În ziua de azi Cameron Diaz are două etaje în posesie, dar altfel e o tipă foarte modestă, după spusele celor inițiați. Și accesibilă, pe deasupra. Și ia uite, dintr-odată stăteam eu, Mucoșilă, acolo, la grădină, să degust niște costite, printre producători, agenți de presă, magnați de televiziune, un compozitor de muzică de film. Actrița care mă invitase a fost amabilă să mă recomande drept scenaristul unui viitor film de-al ei și nu s-a zgârcit nici cu laudele la adresa romanelor mele.

"Cool!" zice lumea în LA, dar de fapt puținii sunt cei cărora le pasă măcat cât negru sub unghie.

O cotoroață prefăcută a mirosit că asta e șansa ei să-mi răpească atenția și m-a acaparat, îmi spuse că următoarea ei carte era aproape gata. După ce am tras-o puțin de limbă privind opera ei, a reieșit la ce s-a

referit: chiar la debut. În afară de o povestire scurtă într-o revistă studențească, n-a mai comis nimic deocamdată. Pe ici și colo mai întreba totuși careva despre ce e vorba în acel film. Din nou aceeași reacție: cool! Totul este cool. Dar nici nu ai terminat de povestit, nici nu ai ajuns la jumătate de fapt, și deja te întrerup ca să vorbească despre ei.

Fraza auzită cel mai des seara aia: "Are you kidding me?"

Punctul maxim de interes a fost, bineînțeles, Uma Thurman, care a început dintr-odată să urle ca o isterică, de la ea de pe balcon. Părea a fi o tiradă de înjurături, deși nu puteai să-ți dai seama pe cine înjura. "A apucat-o din nou," zise cineva. Cică protagonistă din *Kill Bill* de trei ori pe săptămână își iese din fire și scoate capul pe geam ca să-și pună la curent vecinii cu această stare de spirit. Dar putem să trecem la catastif: am văzut-o în direct pe Uma Thurman când a făcut o cădere nervoasă!

Marijuana, acum știi și eu, e pusă aici în râșnițele de piper. Cocoloașele sunt mărunțite și apoi sunt strecurate frumușel în tutun. Cu adevărat ingenios. Dar tot putea a transpirație de la subraț. Pe mine însumi mă interesa mai degrabă (interes profesional, ca să spunem așa, pentru aprofundarea subiectului la care lucrăm) calitatea cocainei de prin aceste părți. Am tras doar o singură dată și mi-a amorțit deja buza de jos. Pe naiba, da' se pierde o grămadă din calitate în timpul traversării bălții Atlantice. Dacă aș fi luat lecții de flaut, în seara aia ar fi trebuit să le anulez. Așa amorțită mi-era buza. Un gust amar, plăcut. Pentru cei cărora le plac andivele.

Și sigur că da, îmi plac andivele.

Îmi place să le las deoparte, ca să le cruț viața.

Și așa mai departe.

E și asta o chestie, petrecerile date în aer liber, în grădină, la care la un moment dat mai multă lume stă în wc decât în grădină. Păi atunci mai bine dai direct petrecere în wc, mă gândesc.

Mi s-a părut totuși foarte amuzant să văd cum reacționau americanii la văzul pachetelor mele de țigări, cu fotografiile alea cu muribunzi pe ele. Bărbatul impotent, plămânul negru, copilul cu astm, arterele înfundate... Li se părea totul haios. Pachetele lor de țigări sunt doar pachete și atâta tot, fără doza de cicăleală de la guvern, și cu respect față de un design frumos. Nu o să mai avem niciodată în fața ochilor frumusețea unui pachet de Tigra. Designul acela emblematic a trebuit să facă loc unei fotografii cu un cadavru. Dar tocmai pentru că li s-au părut fotografiile alea așa de impresionante, toată lumea vroia neapărat să tragă un fum măcar o dată din țigările mele europene. Astfel cred că se dovedește empiric că un regim de teroare e mai degrabă atrăgător decât respingător. În sfârșit, așa am ajuns să rămân fără țigările mele obișnuite și am fost nevoit să recurg la bețișoarele americane aducătoare de cancer. American Spirit. Când mă uit la pachet, mă apucă nostalgia pentru vremurile în care lucrurile încă puteau fi atrăgătoare din punct de vedere estetic în Europa: mașinile, pachetele de țigări, paharele de bere, mamele...

Bineînțeles că m-am uitat cu dispreț la țigările americane. Ce ușoare sunt, ce parfumate, ce Coca-Cola sunt. La care Mark mi-a atras atenția că țigările din Europa sunt pline de porcării care să facă țigara să ardă mai repede, ca să cumperi mai multe. Am făcut testul. Și are dreptate. O țigară American Spirit, fără parfum, făcută doar din tutun și apă, durează de trei ori mai mult. În loc de o fotografie cu o limbă plină de bube, pe pachet este un indian, care, deși probabil a fost exterminat, fumează totuși dintr-un corn de pipa păcii. Cu totul alt mesaj.

Pentru că pe-aici discuțiile mele cu oamenii din jur nu sunt prea grozave, m-am dus azi să mă plimb prin cimitir. Țsta e un tic de-al meu prin străinătate, sunt de părere că poți să înțelegi pe deplin o cultură prin intermediul supermarketurilor și a cimitirelor. Văzut mormântul lui Johnny Ramone. El arăta bine ca statuie.

Știi ceva, lumina din California este de fapt incredibil de frumoasă. Tot timpul îmi apar în fața ochilor fotografii frumoase, pe care după aceea nu le immortalizez. Mare păcat, de fapt, pentru că privirea este mai ageră prin locuri necunoscute, și când fac o fotografie frumoasă pot mă bucur la fel de mult ca atunci când termin un poem deosebit. Momentul prielnic nu a fost de partea mea de-a lungul acestui voiaj. Abia de-am făcut o singură poză bună.

Doar o singură dată la trei ani, printre care și în seara asta, când îți scriu, ascult albumul *Mid Air*, al lui Paul Buchanan. Integral. Țin la discul ăsta așa cum aș vrea să fi putut ține la mine. Ce simt în clipele acelea? Durerea de a fi fericit! Greu de explicat și nici nu o să încerc. Să simți ceva poate câteodată să rămână atâta tot, să simți ceva.

Știam că te iubesc. În privința asta, nicio surpriză. Dar dacă ești singur mai multe zile la rând, departe de casă, atunci sentimentul ăsta pune stăpânire pe tine de o mie de ori mai puternic. Câteodată sunt trist de bucuros că sunt așa fericit cu tine. Fata mea. Băiatul tău își face mâine valiza.

Ne vom promite unul altuia să nu murim în următorii cinci milioane de ani? Atunci ne vom mai bucura ceva vreme unul de altul, până în măduva oaselor.
